

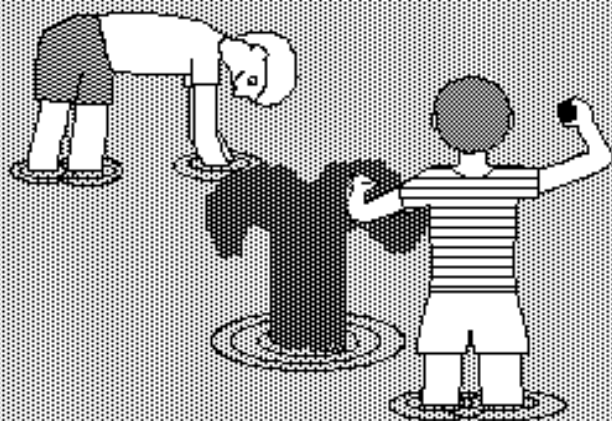
NOUZOVSKÝ
ŽURNÁL

6

ROČNÍK VII. 1993

ČERVEN

DIVOKÁ
ORLICE

NAJDETE V TOMTO ČÍSLE

Informační servis	2
Informace o tom, co se stalo a co se stane, dů- ležitá upozornění	
Schránka Nouzovského Žurnálu	4
Vaše příspěvky v naší schránce	
Divoká Orlice.....	6
Výprava do údolí Divoké Orlice s divokými následky	
Den v Československé televizi 78 (4).....	12
Ukázky ze scénáře úspěšné hry Martina Bělíka a Honzy Soukupa	
Alvarez.....	16
Informace o dění okolo Alvareze a vyhlášení dalších úkolů	
Slavné výroky	20
Nejoblíbenější rubrika Nouzovského Žurnálu	

PŘIPRAVUJEME DO DALŠÍCH ČÍSEL

- další ukázky ze scénáře Den v ČST
- nová odhalení v případě Široko 1984
- nejdůležitější informace o deníku Alvareze
- slavné výroky
- a spousta dalších zajímavostí

Nouzovský Žurnál č. 6, rok 1993, 7. ročník
Toto číslo vyšlo 4. 6. 1993 v Kolíně

INFORMAČNÍ SERVIS

- ◆ Termíny výprav do prázdnin:
červen - 12. 6.
- ◆ Termín tábora:
26. 6. - 3. 7. invaze (vedoucí zájezdu Slon)
4. 7. - 24. 7. tábor
3. 7. - stavba tábora
4. 7. - začátek tábora
17. 7. - návštěvní den
24. 7. - konec tábora
- ◆ Gratulujeme našim úspěšným maturantům a přejeme jim hodně úspěchů v dalším studiu, případně v zaměstnání.

Stalo se v květnu:

- ◆ Jakýsi zřejmě již soukromý ziskuchtivý zemědělec zoral louku nad nouzovským tábořištěm pod Tejnicí a osel ji. Chtěl mít hodně, ale nebude mít nic, protože prudké deště na začátku května vykonaly dílo zkázy. Protože celé pole je na poměrně velkém spádu a půda byla po několikátýdenním suchu vyprahlá, voda se nevsákla do země, ale naopak zem vzala s sebou. Výsledkem je, že z pole je holá pustina a splavená půda i s kameny se dostala částečně na naši louku a částečně do koryta potoka, který se změnil v bahnitou stoku. Že se na svahu nesejí plodiny, které neudrží půdu, na to po létech experimentování přišli i v JZD (naši předkové tohleto věděli už dávno), a proto zde byla poslední dobou jen louka, protože zatrávnená půda se neodplaví.
Naše louka navíc zachytila splachy z lesa, takže jsou na louce místa pokrytá jehličím nebo bahnem, v příkopu u srubu byla bažina, v ohništi byla vrstva bahna, atd. Nezbývá, než doufat, že příroda je mocná čarodějka a že si louka s bahnem poradí a tráva zase vyroste.

◆ Přípravy na tábor vrcholí. Marian na tábořiště dopravit hromadu lipových pařezů určených k pálení. V kuloárech se ovšem proslýchá, že zpracovat tuto hromadu nebude žádná legrace. Existuje dokonce hypotéza, že vzhledem k vysokému počtu účastníků se bude případný nedostatek stanů řešit stavbou pařezových chaloupek.

◆ Od té doby, co se do buněk přistěhoval Dodo s Oregony, přestává být ve společných prostorách k hnutí. Na chodbě se objevila dvě kolečka, postavená tak šikovně, že do klubovny Průzkumníků a na WC lze projít jen s obtížemi. Situace na záchodech je obdobná, začíná to zde vypadat jako v chlívků.

Vrcholem však byl poslední květnový týden, kdy se ze záchodů opravdu chlívek stal. Dodo zde totiž ubytoval živé prase určené k oslavě jeho maturity (maturoval samozřejmě Dodo, ne to prase). Zápach v širokém okolí byl značný a ještě větší byl úděs těch, kteří nic zlého netuše si chtěli odskočit. Se zlou se potázala jedna malá Stopařka, když pootevřela dveře a v nich se objevil zvědavý rypák stokilového prasete. Nešťastnice ze sebe vydala pronikavý výkřik a prchla. Na tento šok asi ještě dlouho nezapomene.

Zajímalo by nás, jak dlouho ještě bude tento stav anarchie přetrvávat?

P.S. V úterý 1. června zavládl opět na chodbě a na záchodě pořádek díky brigádě Průzkumníků, kteří byli tento den přítomni. Tímto jim děkujeme a doufáme, že pořádek nějakou dobu vydrží (obvykle nepořádek dělají ti, kteří ho pak neodstraňují).

SCHRÁNKA NOUZOVSKÉHO ŽURNÁLU

V minulém čísle jsme uveřejnili Helčinu odpověď na příspěvek chtivého pacienta. Pacient, ze kterého se vyklubal Starosta, na její odpověď reagoval následovně:

Milá Helenko, že nejsi jeptiška, o tom v žádném případě nepochybují. Je sice pravda, že z přišlápnutého mundúru by mohl hrozit pád, a pak možná to tvé uložení k spánku, uvědom si ale, co by následovalo v druhém případě po ohnutí se třeba pro nějaký předmět na zemi - že nevíš? Následovala by asi smrt mnoha pacientů z vyděšení (možná že ale i z potěšení, to nemohu posoudit, ha há).

A teď k tvému dodatku P.S., že živ nevýjdu:

Vždy jsi akorát slibovala, ale nikdy z toho nic nebylo. Vyhrožování Ti vždycky šlo, ale zůstalo jen u toho.

Tak a to je vše!!!

s pozdravem
chtivý, někdy a někde
lechtivý pacient

(otisknout doslova)

Poslední poznámka v závorce byla zbytečná, protože Nouzovský Žurnál je seriózní časopis a nikdy informace nezkruskuje!

Následují další příspěvky:

Čert při posledním tažení do Nouzova:

„Už se nedivím, proč Starosta jezdí tak rád na Nouzov.“

„Příští týden jedeme znovu, ne?“

Potvrdilo se to, co už platí po celá staletí, a to že Starostova slova se nemají brát na lehkou váhu.

U tohoto příspěvku není pochyb, kdo je jeho autorem. Ale pozor, samochvála smrdí, Starosto!

Slonovi se poslední dobou nějak zvětšují uši. Že by na to měla vliv blížící se maturita? Zkuste se ho zeptat, ale opatrně, mohl by být agresivní.

Poznámka redakce: Slon už má po maturitě, uvidíme, jestli se mu uši zmenší.

DIVOKÁ ORLICE

Na 1. května si Šéd'a připravil další ze svých dálkových výprav. Využil toho, že u některých rychlíků není vyžadován rychlíkový příplatek, a uspořádal výpravu do údolí Divoké Orlice.

Na nádraží se sešli v 7 hodin. Tradičně pozdě přišla Ještěrka, tentokrát v černých brýlích (ne však pro parádu, ale kvůli zánětu spojivek). Byla tu i Jaruška čerstvě po nemoci.

„To je obětavost,“ pochvaloval si Šéd'a. „Na moje výpravy choděj i nemocný.“

„Nebo spíš jenom nemocný,“ konstatovala Ještěrka.

Stav výpravy čítal celkem 25 Průzkumníků.

V 7:17 přijel rychlík Praha - Luhačovice. Lidé brzo poznají, co je levné, protože vlak byl poměrně plný. Marianovi se podařilo najít vagon, kde se jakž takž naskládali do několika kupé.

Za Pardubicemi přišla průvodčí a zjistila problém. Dveře jednoho kupé byly zamčené a nešly otevřít. Podezření padlo samozřejmě na Průzkumníky. Ti v tom ovšem byli tentokrát nevinně. Dveře se totiž zablokovaly samy po prudším zavření jedním cestujícím. Průvodčí šla pro vlakvedoucího a Šéd'a, Helča a jeden spolucestující, ze kterého se vyklubal trempík - milovník hradů, tvrzí a jiných středověkých staveb, se pokoušeli dveře otevřít.

„Už vím, proč ty dveře mají dole vykopnutou výplň,“ řekl Šéd'a. „Někdo potřeboval vystoupit.“

Pro Průzkumníky by samozřejmě nebyl problém dírou zhruba 0,5 x 0,5 metru prolézt, ale co ostatní cestující? Ti se sice tvářili, jako by se jim to netýkalo, ale uvnitř určitě klidní nebyli. Nakonec si dveře daly říct a povolily, takže přivolaný vlakvedoucí a další průvodčí už neměli co na práci. Pouze konstatovali, že se dveře opravdu zasekávají. Kdo ví, kolik lidí se ještě do této pasti chytí?

V Ústí nad Orlicí přestoupili do osobního vlaku do Letohradu.

„Kopce! Já nechci!“ protestoval Slon při pohledu z okna jedoucího vlaku.

„Tohle jsou chaloupky jak ze Zapadlých vlastenců,“ obdivoval Marian zdejší architekturu.

V Letohradu přestoupili do vlaku na Žamberk. Vystoupili v Bohousově. Slon se hned vnutil paní závoráře, že závory zvedne sám. A tak

točil klikou a vytahoval se, jaký je silák, když dokáže zvednout i další závozy sto metrů odtud.

Pak šli lesem do Litice nad Orlicí. Při pohledu na Divokou Orlici tekoucí pod nimi Marian zalitoval:

„Měli jsme si vzít náš invazní člun. To by byla paráda. Vy byste šli, já bych se v klidu vez...“

„Pak bychom tě vytahovali z jezu,“ přidal se Šed'a.

V Litici se zdrželi na mostě přes Divokou Orlici. Helča slezla z mostu po stromě na ostrůvek. Slon lezl za ní a zlomil při tom větev, která spojovala strom s mostem. Přistál po kratším letu na ostrově.

„No Slone, jak se dostanem zpátky?“ ptala se Helča.

„Radši to přebroďte,“ radil Marian.

Slon vylezl po stromě nahoru na most a čekal, až poleze Helča. Aby se jí lépe lezlo, přitáhl jí strom blíž k mostu. Mohla se tak opírat nohama o pilíř. Když už byla skoro nahoře, Slon prohlásil, že už ho to nebaví a strom pustil. Helča tam zůstala viset k obveselení všech přítomných.

„Slone, pomoz jí,“ přemlouval ho Marian. „Vždyť spadne, už je zralá.“

To už se ale Helče podařilo vlastními silami dostat na most, za což sklidila zasloužený potlesk.

Zatím Ještěrka zvolila zkratku na hrad Litice, a to přímo vzhůru. Vylezla uvnitř hradu, takže velmi překvapila průvodkyni, která hlídala v druhé bráně. Hned chtěla po Ještěrce vstupné.

Ostatní zvolili pozvolnější značenou cestu. Zakoupili vstupenky a vyslechli si odborný výklad.

„Mají tu zajímavý peněžní kurs,“ prohlásil Šed'a, když si prohlížel vstupenku s nápisem 1 Kčs, za kterou dal 5 Kč.

Vnitřek hradu si prohlíželi sami. Po vystoupení schodů na vrchol věže se otevřel výhled do údolí.

„To je krása,“ libuje si Helča a usadila se v okně.

Zato Marian po vystoupení schodů nebyl schopen podobného úsudku. Tak byl udýchán. Moc se tam však neohrál, když Kuba volal, že Cipísek má rozbitou hlavu. Marian zezelenal a běžel dolů. Helča za ním.

Jak k tomu došlo? Lasse hodil kamenem a Cipísek se mu připlétl do cesty. Naštěstí rána nebyla příliš vážná. Byla to spíš větší odřenina.

Polední zastávku si udělali hned za obcí na břehu Divoké Orlice.

Sluníčko páliło jako v létě a u vody byl pod stromy příjemný stín. První nedočkavci se vrhli do vody, aby zase s výkřikem vyběhli, protože byla doslova ledová. Brzy si však zvykli. Ke slovu přišly igelitové pytlíky jako základní součást pro výrobu wasserbomby. Blondák naplnil pytlík vodou a roztočil jej kolem sebe. Vznikl tak jakýsi vodomet nebo vodopal, jak chcete.

„Jdi do háje,“ zareagovala Ještěrka stojící ve vodě a cákla po něm nohou.

„OK, OK!“ uklidňoval ji mokrý Blondák a rychle vyklidil pozice.

Každý se bavil po svém. Slon přebrodil řeku tam a zpátky, Holcmoš našel kus igelitu a zkušel na něm surfovat po proudu, Helča klimbala, někteří se nedobrovolně vykoupali, jiní byli osprchováni (také nedobrovolně), zkrátka klid a pohoda.

Marian se Slonem vyprovokovali vodní bitvu. Na jedné straně Marian, Petr z Křečků, Holcmoš a příležitostně Kuba, na druhé Slon a Honza. Obě strany házely kameny před sebe tak, aby se vzájemně co nejvíc pocákaly. Občas se k tomu nachomýtl někdo třetí, který podle Jiráskova hesla „Proti všem“ hodil k někomu kámen (nejlépe hrdinně zezadu), pocákal ho a rychle utekl. Po půlhodině se Marian a Slon stáhli a vyhlásili konec. Honza však nechtěl přestat. Petr palbu opětoval. Očítí svědkové prohlašují, že slyšeli žbluňkání kamenů dopadajících do vody a mezi nimi zazněl zvuk, jako když ťukne kámen o kámen. Tím druhým kamenem však byla Honzova hlava. Petr totiž v rychlosti nahmátl příliš malý kámen, který letěl dál, než měl, a trefil Honzovu hlavu, od které se odrazil. Marian měl zase o práci postaráno. Tahle rána už byla horší.

„Tahle výprava se bude jmenovat kamenná,“ kroutil hlavou Marian.

„Jsou to zkrátka hlavy otevřené,“ přidal se Šeďa.

„Mě bolí hlava, jen ty kameny vidím,“ prohlásil Cipísek.

Slon hned začal počítat, kdo je podle abecedy na řadě.

„Podle příjmení to máme ...V!“

„Ne, já nechci!“ protestovala Ještěrka.

Pak Slon vypočítal ještě Helču a sebe.

„To už radši stačí,“ zakončil prognózu.

„Nemáte někdo jehlu a nit?“ ozval se Marian.

Holcmoš se hned vytasil s kápézetkou.

„A teď ještě rum,“ pokračoval Marian.

„Chceš dezinfikovat jehlu?“ zeptal se Šed'a, který se zprvu domníval, že to Marian myslí vážně.

„Ne, chci ho uspat,“ upřesnil Marian.

Rum nikdo neměl.

„Tak aspoň nějakou větev. Dřevěná narkóza stačí,“ mínil Šed'a.

Když se podařilo zastavit Honzovi krvácení, pokračovali dál po proudu řeky. Šed'a se sice chtěl vrátit, protože značená cesta teď vedla po druhém břehu, ale Marian usoudil, že když je tu silnice, tak se dá jít i po tomto břehu. Za chvíli silnice skončila. Pár set metrů se ještě plahočili po stále strmější stráni, až už to dál nešlo. Na druhém břehu na stromě vyzývacvě svítila červená turistická značka.

„Jdeme brodit,“ prohlásil Marian a začal hledat brod.

Když ho našel, začala vlastní operace. Ti, co už byli mokří, se ani moc nesvlékali. Pomocí opěrných klacků se postupně dostávali na druhou stranu.

„Chtělo by to chůdy,“ posteskli si někteří.

Jen vlezli do vody, nohy jim zdřevěněly zimou tak, že do dřevěných chůd neměly daleko. Proud byl ve dvou místech poměrně silný a snažil se podrážet nohy. Tomáš, který si nevzal klacek, chvílemi i plaval. Přesto proud nikoho nevzal a všichni se dostali na druhou stranu.

Když vyšli z lesa, Marian navrhl přestávku na sušení. Chvíli trvalo, než jeho přání dostihlo čelo výpravy. Přesto, že byly už 4 hodiny odpoledne, sluníčko stále silně páliło a většina Průzkumníků chtěla do stínu. Rozložili se tedy na kraji lesa a na sluníčku si nechali věci k sušení. Všude byl klid, zkrátka balzám na nervy.

Po půlhodině Marian a Šed'a vyhlásili přípravu k odchodu. Marian se šel obout.

„I když mokré, jsou vlastně suché,“ přesvědčoval se při navlékání ponožek, ale marně. Ponožky byly stále mokré.

„Normálně, když si zavazuju tkaničky, tak z nich teče voda,“ dodal Marian při obouvání bot.

Pokračovali dále do Potštejna. Cestou mohlo dojít k dalším dvěma úrazům na hlavě. S Helčou šly Zuzka a Hanka, každá z jedné strany. Holky dováděly a Helča je z legrace vzala a postrčila proti sobě. Hlavy o sebe ťukly, ale naštěstí ne moc.

„Ježíš, promiňte,“ vyděsila se Helča.

Bez dalších problémů došli do Potštejna. Tam se rozdělili. Slabší povahy, a těch byla většina, zamířily do místní cukrárny, ty silnější

vystoupily na hrad Potštejn. K jejich zklamání zde bylo vyšší vstupné než na Litici a přitom úděsný nepořádek. Hrad byl v dezolátním stavu. Rekonstrukce teprve probíhala. Jako správní Průzkumníci kam mohli, tam vlezli. Kam nemohli, tam taky. Odměnou jim byl aspoň pěkný výhled na městečko Potštejn a dále do roviny směrem k Častolovicím a Týništi nad Orlicí.

„Oni nás odtamtud vyhodili,“ stěžovala si Ještěrka, která se se Syslem opozdila. „Prej že se na šestý nádvoří nesmí. Jak mám vědět, který je který?“

„Šestý nádvoří?“ divil se Šed'a. „Tolik jich snad žádnéj hrad ani nemá.“

„Oni říkali ‘na tohle’ nádvoří,“ opravuje ji Sysel.

„Já slyšela ‘na šestý’,“ trvá na svém Ještěrka.

„Tak půjdem. Tady už nic zajímavého neuvidíme,“ rozhodl Šed'a a ostatní souhlasili.

Cestou z vyhlídky přelezli dvě šňůry s tabulkami Vchod bez průvodce zakázán.

„My přece odcházíme, tak co,“ prohlásila Ještěrka.

„A průvodce nám nedali,“ dodal Šed'a.

„Mohli jste počkat,“ dozvěděli se u brány od jednoho z místních, který je zaslechl.

„Nám to za chvíli jede,“ řekl Šed'a a pokračovali dolů.

Cestou se shodli, že by bylo slušnější, kdyby vstupné odpovídalo tomu, co je uvnitř, a zbytek byl jako příspěvek na opravu hradu.

Před potštejnským nádražím zastihli Mariana, jak si prohlíží nástěnnou mapu.

„Na tenhle oblouk nezapomenu,“ prohlásil a ukazoval na ohyb Divoké Orlice, kde brodili.

Zanedlouho přijel rychlík Jeseník - Praha. Tento vlak byl přece jen volnější, i když také byl bez rychlíkového příplatku. Nicméně ve většině kupé někdo seděl. Helča, Marian a Šed'a trávili většinu času koukáním z okna na ubíhající přírodu, kde v klidu po loukách a polích pobíhali zajáci, srnky, bažanti, koroptve, na mezích se pásly kozy, dokonce i jeden osel.

Zuzka, Hanka a Jirka moc unaveně nevypadali. Lezli po sedadle, koukali z okna a debatovali o vážných věcech. Před Hradcem Králové vybalila Zuzka ředkvičky.

„Jsou pálivý,“ stěžovala si za chvíli. Pak se obrátila na Hanku. „Už

jsi měla?“

„O jednu jsem tě obrala a další dvě jsem si vzala, abych neurazila,“ prohlásila Hanka.

To už Helča, Marian a Šed'a nevydrželi smíchy, protože v podobném duchu probíhaly i předchozí rozhovory.

Mezitím přišel Slon referovat, že u nich v kupé sedí nějaký pán, který o sobě tvrdí, že byl v 60. letech ministrem energetiky a vykládal jim rozumy v podobě přesných čísel výroby ocele, elektřiny, tanků, děl a kdoví čeho ještě.

Když ve Velkém Oseku vystoupili, stala se na nádraží obětí jednoho povídavého dědy pro změnu Ještěrka. Do osobního vlaku do Kolína nastoupili už za houstnoucího šera. Na zastávce na Zálábí vystupovala Ještěrka.

„Dej si pozor, abys nezabloudila, venku už je tma,“ varoval ji Šed'a s ohledem na její tmavé brýle.

Vlak zastavil. Ještěrka vylezla a chvíli se zmateně rozhlížela.

„Aha, už vím, kde jsem,“ prohlásila pak.

„Měli jsme ji vysadit ve Veltrubech, to by byla sranda,“ napadlo Mariana.

„To vám teda pěkně děkuju,“ řekla na to Ještěrka a zamávala. „Ahoj!“

Dveře se zavřely a vlak jel na kolínské nádraží. Tam už na ty mladší čekali rodiče. Bylo 20:50 a divoká výprava do údolí Divoké Orlice končila. Ne však pro Cipíska a Honzu, kterým Marian slíbil protitetanovou injekci. V nemocnici však nakonec jenom Honzovi ránu zašili a injekci nedostali ani jeden. Ani Cipísek ani Honza se proto určitě nezlobili.

DEN V ČESKOSLOVENSKÉ TELEVIZI

78 (4)

Ukázky ze scénáře úspěšné hry Martina Bělíka a Honzy Soukupa.

Diskuse jak předvést Klub cestovatelů.

Hlasatel: Dr. Stingl si posledně na straně zapomněl nějaký notes.
Zkusím z toho něco přečíst.

VII. Klub cestovatelů

Hlasatel: Milí přátelé, opět po měsíci se setkáváme v Klubu cestovatelů. ...

Lomikarovo invalidní křeslo. Najdete ho v domažlickém muzeu. Na svůj věk je to vrchol světové techniky. Nejdříve vám na tomto schématu ukáží základní části tohoto pekelného stroje. Ukazují: galusky, sedadlo, bezpečnostní pásy, hasicí přístroj, kalendář, celek. A nyní k jednotlivým částem.

Galusky - při podrobném výzkumu jsem zjistil nepatrné díry, které svědčí buď o ruční výrobě nebo o nešetrném zacházení. Chcete-li se informovat o těchto galuskách podrobněji, doporučuji vám knihu Tondy Holoubka Galusky včera, dnes a pozítří.

Sedadlo je anatomické a je záhadou, jak k němu Lomikar přišel. Naše domněnka o původu sedadla by vás zavedla do Jižních Čech, kde žil vynálezce a podivín, který udržoval styky s Lomikarem. Zcela jinou a vám asi známou domněnku vyslovil E. von Däniken. Svou domněnku dokazuje zvýšenou radioaktivitou na sedadle. Zde bych si dovolil krátký citát z této knihy:

Kosmonauti blíž se blíží, běda běda křesla, Lomikar hrůzou sotva dýše, křeslo chopil pod sebe.

Bezpečnostní pásy a hasicí přístroj mají původ opředen pověstmi, a proto jsem se uchýlil k dílu Tondy Holoubka, kde jsem našel to, co jsem potřeboval. Ano, i toto musíme připsat na vrub tohoto originálního vynálezce.

Kalendář sloužil Lomikarovi k počítání dnů od onoho „do roka a do dne“, proto potřeboval dva kalendáře.

Celek byl určen k pohybu, který vznikal působením dvou těles na sebe. Byl to sluha, který tlačil, a peníze, které za to dostával.

...

Několik perliček.

V jeskyni Macocha vybuchla sopka. Byla tam odeslána záchranná expedice. Čest její památce! Utonula.

Ve Vysokých Tatrách byl nalezen zamrzlý mamut. Pozoruhodné na něm je, že nemá ani hlavu ani patu.

Včera slavili malé výročí na Máchově jezeře, utonul zde stý člověk.

Včera vtrhl do obchodního domu Kotva medvěd brtník. Naštěstí pro návštěvníky uvázl ve výtahu. Dnes ráno byl eskortován i s výtahem do ZOO v Praze-Tróji.

A to je vše, za měsíc v Klubu cestovatelů na shledanou.

-

Reklama

Hlasatelka, kameraman, režisér (*septem*): Tik, tak, tik, tak, ...

Hlasatel: Tam v dáli v mém rodišti,
tam za městem na smetišti
leží stará truhla,
v ní hodinky RUHLA !

Hlasatelka, kameraman, režisér: Crrrrrr!

Hlasatelka: Malý televizní oznamovatel.
Chlapci a děvčata, chcete-li získat pořádné zaměstnání,
stačí napsat dopis na adresu ČST. Zaměstnáme vás jako
čističe optických přístrojů. Zažijete nejkrásnější pocit
svého života: Konečně skončila pracovní doba!

Hlasatelka, kameraman, režisér dělají dřepy, přitom vržou.

Hlasatel: 60 lidí v sadě na zahradě dřepy dělalo,
118 revmatických kolen se ozvalo.

Jen malý Bobeš,
dřep jak Honza Kodeš
bez hluku.

Vaječné těstoviny - antirevmatická kolínka!

Hlasatelka: Mladý Jirka Brtek
potí se jak krtek.

Máňa na něj zavolá:

„Pot saje jen TRIOLA!“

Režisér, hlasatel: Vlněné prádlo TRIOLA, TRIOLA, TRIOLA !

-

VIII. Soutěž OO

Hlasatelka: V dnešní soutěži OO - o olympijský kruh - se budeme věnovat živočichopisu. To proto, že v roce 1978 slavíme velmi kulaté výročí, totiž 7 let od narození slavné bioložky Liběny Slepíčkové. Nyní vám přečtu výzkumnou biologickou práci, kterou napsala soudružka Slepíčková o výzkumu králíka himálajského evropská forma:

Pozorování dne 14.3.1977

Místo: Golčův Jeníkov, králíkárna předsedy JZD

Čas: 12.60 - 13.00

Experiment: Navádění světla horského sluníčka zrcadlovým systémem do žaludku králíka.

Předpokládaná účinnost:

1. Světelné paprsky vyvolají stahy útroby, po kterých pak králík nemá takovou chuť k jídlu a spotřebuje méně píce.

2. Horské sluníčko dodá živočichu vitamín D, po kterém je králík opálen a je vždy dozlatova upečen.

Chování pozorovaného objektu:

Králík pozvracel zrcadlový systém.

Účinky: Králík opravdu ztratil chuť k jídlu.

Z této práce vyčteme, jak vytrvalá je práce bioložky Liběny Slepíčkové. A nyní dvě náročné soutěžní otázky:

1. Králík himálajský evropská forma žije:

- a) v Africe 0 bodů
- b) v Americe 0 bodů
- c) v Himálajích 10 bodů

2. Králík himálajský evropská forma má:

- a) 4 nohy 5 bodů
- b) 3 nohy 1 bod
- c) 9 nohou 0 bodů

Odpovědi zasílejte do 10. března na adresu 111 50. Tři správné odpovědi vylosujeme a jejich autory odměníme

vykrmeným králíkem himálajským. V příštím měsíci na shledanou.

-
Hlasatelka říká, že zná jednu básničku, kterou by mohla přečíst. Prý se také poohlédne po nějaké dokumentaci.

IX. Večerníček

Hlasatelka čte z papíru, hlasatel a režisér drží obraz hříbu, který hlasatelka přinesla.

Hlasatelka: Jednou Pepa brouzдал lesem,
borůvčím a také vřesem.
Tu vidí, jak k němu míří
velikánské hříbky čtyři.
„Kampak, kampak mladí páni
takhle pozdě zvečera?“
„Jdeme jenom na koupání
do blízkého jezera.“
„Kampak, kampak, už se šeří,
to je špatné koupání.
Já vás pozvu na večeri
moji milí kumpáni.“
Byl večer, šli spolu lesem,
borůvčím a také vřesem.
Jak skončily hříbky čtyři?
U večere na talíři.
Dobrou noc!

(pokračování příště)

ALVAREZ

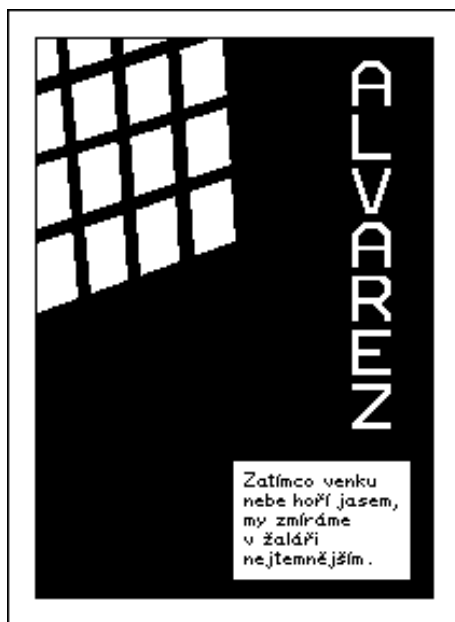
Minule jsme se dozvěděli, jak tragicky skončila Alvarezova výprava.

Zdrčený Rodrigo, štván děsem i bezměrným zármutkem, prchal s deníkem Alvarezovým, jako jedinou památkou na svého statečného přítele, do své země, kde již zůstal až do své smrti, neschopný více jakékoliv dobrodružné cesty. Jeho jedinou útěchou po celý zbytek života mu bylo opatrování Alvarezova deníku. Při listování jeho stránkami s nesrozumitelnými záznamy přivolával si tak vždy znovu a znovu představu svého věrného přítele, nezapomenutelného Alvareze.

Alvarezův deník byl šifrován tak, že každé písmeno bylo nahrazeno určitým znakem, takže zašifrovaný text připomínal spíše písma dávných civilizací. Tabulky s klíčem k rozluštění deníku Alvarez spolu s Rodrigem a Fernandezem důkladně ukryli, aby se jich nezmocnil nikdo nepovoláný. Byly zavěšeny na kolmé skalní stěně, podél níž vedla ve výši jen úzká skalní římsa. Skála sama o sobě se nalézala v místech, kam málokdo kdy vůbec zabloudil, za druhé pak cesta po uzoučké skalní cestě nad propastí byla tak hrůzná a nebezpečná, že jen člověk, jako byl Alvarez, si po ní troufl kráčet. Snad se zdá příliš složitý a nepraktický takovýto úkryt tajné abecedy, ale nutno uvážit především složitost Alvarezovy povahy a důležitost obsahu deníku, který měl být nepřístupný komukoliv nepovolanému.

O sto let později Rodrigovi potomci velmi litovali Alvarezovy důkladnosti a neobvyklosti úkrytu. Mohli dostat za deník mnohem více, kdyby byl srozumitelný, nebo kdyby byl klíč snadno po ruce. Prodali tedy aspoň opisy deníku různým dobrodruhům. Jestli se někdo z nich na cestu za pokladem vydal, není známo. Určitě se z ní však nevrátil. Tajemství pokladu Montezumova tedy zůstává stále zahaleno.

A teď už ohlédnutí za květnovými úkoly. 1. května v údolí Divoké Orlice proběhla soutěž podle Setonovy hry Sběrání kamenů. Na zemi bylo v 1,5 metrových rozestupech položeno 7 kamenů, které musel soutěžící jednotlivě donést na hromádku u startu. Kartičku získalo nejrychlejších 6.

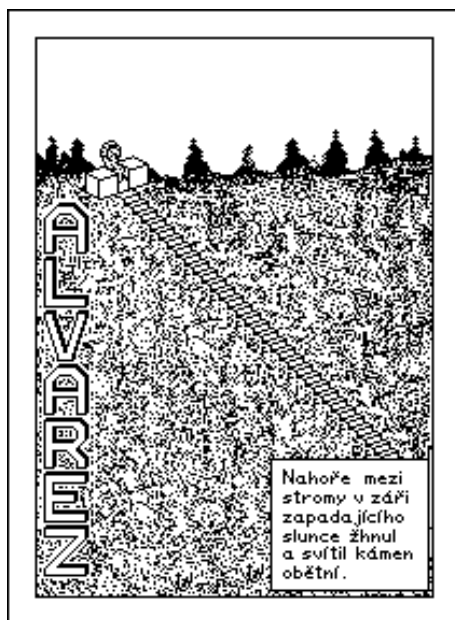
O dalších 10 kartiček proběhlo téhož dne losování.

Následující kartičku dostal každý, kdo se zúčastnil třídní výpravy na tábořiště vodních skautů na Želivce u Kletečné nedaleko Humpolce ve dnech 14. až 16. května. Sama účast na vícedenní výpravě je především vnitřní boj s vlastní pohodlností, a pak i se starostlivými rodiči.

Na této výpravě se 15. května uskutečnila další soutěž, tentokrát o největšího „podvodníka“, tedy kdo nejdéle vydrží s obličejem pod vodou. Kartičky dostali 4 nejlepší.

Připomínáme ještě, že do 17. června můžete házet do schránky Nouzovského Žurnálu náměty na tábor a básně na Alvareze (podrobnosti byly zveřejněny v minulém čísle).

SLAVNÉ VÝROKY

jaro 1993

Šárka si prohlíží titulní stránku Nouzovského Žurnálu č. 5:
To je kombajn? Jo to je loď.

Pitras: To je ta křižovatka, co na ní neumím dávat přednost.

Ještěrka: Ahoj, Jakube!

Kuba: Ahoj, Jakube!

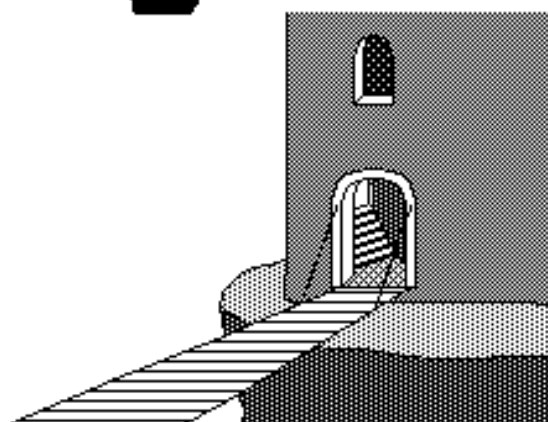
Ještěrka na kole volá na řidiče v autě:
Nebojte se, já vás nezajedu!

Starosta: Slone, ty budeš na začátku invaze?

Slon: Snad jo. A ty?

Starosta: Snad ne.

ALVAREZ

potřebuje jen statečné a silné !